

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

23.Povrv-2321/17

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
P R E S U D A

U ime Republike Hrvatske, Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Romini Markovinović, u pravnoj stvari tužitelja STEČAJNA MASA IZA TVORNICA ELEKTRIČNIH ŽARULJA d.d. u stečaju, Zagreb, Nikole Pavića 26, OIB: 09545355586, kojeg zastupa punomoćnik Ivica Cvitić, odvjetnik iz Zagreba, Draškovićeve 4A, protiv tuženika LB GRAĐENJE d.o.o., Zagreb, Radićeva 9, OIB: 20670966125, radi isplate novčane tražbine u iznosu od 351.894,17 kn, nakon javne glavne rasprave zaključene dana 11. lipnja 2018. godine, u prisutnosti punomoćnika tužitelja i odsutnosti tuženika, dana 04. srpnja 2018. godine objavljene presude

p r e s u d i o j e

I. Održava se na snazi platni nalog sadržan u toč. 1. rješenja o ovrsi javnog bilježnika Anice Hukelj iz Zagreba, broj Ovr-4789/17 od 26. svibnja 2017.g. u dijelu kojim se nalaže tuženiku, da tužitelju plati iznos od 351.894,17 kn sa zateznom kamatom od 01.04.2017. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotna poena, kao i da mu naknadi trošak ovršnog postupka u iznosu od 4.836,19 kn sa zateznim kamatom od 26.05.2017.g. do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od osam dana.

II. Ukida se platni nalog sadržan u toč. 1. rješenja o ovrsi javnog bilježnika Anice Hukelj iz Zagreba, broj Ovr-4789/17 od 26. svibnja 2017.g. u dijelu kojim je naloženo tuženiku da tužitelju naknadi trošak ovršnog postupka u preostalom iznosu od 75,00 kn sa zateznim kamatom od 26.05.2017. do isplate, te se navedeni dio tužbenog zahtjeva odbija kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 19.495,00 kn, u roku od osam dana.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška u iznosu od 14.911,18 kn, kao neosnovan.

Obrazloženje

Na prijedlog tužitelja javni bilježnik Anica Hukelj iz Zagreba izdala je rješenje o ovrši broj Ovr-4789/17 od 26.05.2017. godine, kojim je tuženiku naloženo da tužitelju plati iznos od 351.894,17 kn te da mu nadoknadi trošak ovršnog postupka u iznosu od 4.873,68 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja rješenja do isplate.

Protiv rješenja o ovrši tuženik je pravodobno izjavio prigovor pa je ovaj sud rješenje o ovrši stavio izvan snage u dijelu kojim je određena ovrha, ukinuo provedene radnje i odlučio da će se postupak nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

Tuženik prigovorom osporava rješenje o ovrši u cijelosti navodeći da tužitelj nije dokazao postojanje poslovnog odnosa među strankama te da nije vidljivo na što se potraživanje odnosi. Ističe prigovor promašene pasivne legitimacije te prigovor zastare potraživanja. U daljnjem tijeku postupka tuženik nije iznosio činjenice niti predlagao dokaze.

U tijeku postupka, nastavljenog po pravilima parničnog postupka, tužitelj je činjenično obrazložio tužbeni zahtjev navodeći da su stranke bile u poslovnom odnosu na temelju Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 27.04.2007. Navodi da je predmetnim ugovorom ugovorena kupoprodajna cijena u iznosu od 3.043.200,00 kn koja se trebala isplatiti na način da se u roku 30 dana od dana potpisa ugovora isplati 400.000,00 kn, a ostatak cijene u iznosu od 2.643.200,00 kn trebalo je biti isplaćeno u 120 jednakih mjesečnih obroka u iznosu od 22.026,67 kn. Ističe da je tuženik svoju obvezu iz čl.3.t.1. Kupoprodajnog ugovora ispunio dok nije u cijelosti ispunio svoju obvezu iz čl.3.t.2. Kupoprodajnog ugovora. Navodi da je tuženik nakon određenog vremena prestao uplaćivati ugovorene iznose, odnosno posljednju ratu ugovorenog iznosa tuženik je uplatio 29.01.2016. te je nakon što je dospjela i posljednja rata ostao dužan iznos od 351.894,17 kn. U prilog svoji tvrdnji tužitelj je dostavio isprave na kojima temelji osnovanost svog zahtjeva i dokazuje iznesene činjenične navode.

U tijeku dokaznog postupka sud je proveo dokaze uvidom u dokumentaciju u spisu, i to u: karticu konta (list 3 spisa), Ugovor o kupoprodaji od 27. travnja 2007. (list 4-6 i 18-19 spisa), preslika povijesnog zk izvatka za nekretninu upisanu u zemljišnoknjižni odjel Općinskog građanskog suda u Zagrebu, zk.ul. 4218, k.o. Trnje (list 20-24 spisa), Izvadak banke žiro računa tužitelja od 29.01.2016. (list 34 spisa).

Ocjenom izvedenih dokaza i temeljem rezultata cjelokupnog postupka, a u skladu sa odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne Novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13; dalje u tekstu ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan u cijelosti.

Tužitelj dakle potražuje temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 27.04.2007. ostatak kupoprodajne cijene u iznosu od 351.894,17 kn.

Između stranaka nije sporna aktivna legitimacija tužitelja te nije sporno da je tuženik ispunio obvezu iz Ugovora po čl.3.t.1. Ugovora.

Sporna je osnova i visina tužbenog zahtjeva te pasivna legitimacija tuženika. Sporno je i je li potraživanje zastarjelo.

Uvidom u Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 27.04.2007.g. sud je utvrdio da je tužitelj prodavatelj nekretnine specificirane u čl.1. Ugovora, a da je tuženik kupac predmetne nekretnine, a prema čl.2. Ugovora stranke su ugovorile cijenu nekretnine u iznosu od 3.043.200,00 kn.

Prema čl.3. t.1.i 2. Ugovora stranke su ugovorile da se u roku 30 dana od dana potpisa ugovora isplati 400.000,00 kn, a da će ostatak kupoprodajne cijene u iznosu od 2.643.200,00 kn kupac isplatiti u 120 jednakih mjesečnih obroka u iznosu od 22.026,67 kn.

Sud je utvrdio da je sam ugovor potpisan i potvrđen žigom obje strane, ovdje prednika tužitelja i tuženika, da je ugovor valjan te da kao takav obvezuje stranke. Time je prigovor tuženika da stranke nisu bile u poslovnom odnosu, sud ocijenio neosnovanim, isto kao i prigovor promašene pasivne legitimacije tuženika.

Tijekom postupka tužitelj je iznio činjenice i dostavio dokumentaciju kojom dokazuje svoje tvrdnje, dok tuženik nije ničim doveo u pitanje valjanost dostavljenih isprava i činjeničnih navoda tužitelja. Tuženik nije čak naveo niti činjenice kojima pobija navode i dokaze tužitelja niti je predložio ni dostavio ikakve dokaze iz kojih bi proizlazila neosnovanost tužbenog zahtjeva iako je prema odredbama čl. 7. i čl. 219. ZPP-a, to bio dužan. Nakon podnošenja neobrazloženog i paušalnog prigovora, tuženik je pokazao potpunu pasivnost u daljnjem tijeku postupka neočitovanjem na dokaze koje je dostavio tužitelj. Isto tako valja reći da nakon dostavljene dokumentacije tuženik više nije osporavao poslovni odnos kao niti činjenicu da je zadnju uplatu po predmetnom ugovoru platio 29.01.2016. kao što nije isticao niti činjenicu da je eventualno postupio po ugovoru i da je podmirio potraživanje tužitelja na ime ostatka kupoprodajne cijene,

Stoga tužitelj osnovano i sukladno Ugovoru od 27.04.2007. potražuje ostatak iznosa kupoprodaje u iznosu od 351,894,17 kn koji mu tuženik nije isplatio.

Ugovorne odredbe obvezuju i ugovor se mora izvršiti, a sukladno odredbi čl.148.st.1. ZOO ugovor stvara prava i obveze za ugovorne strane.

Slijedom svega navedenog, sud je utvrdio osnovu tužbenog zahtjeva, dok je visinu tužbenog zahtjeva utvrdio uvidom u izvadak iz poslovnih knjiga kao vjerodostojnu dokumentaciju iz koje proizlazi da tuženik nije platio tužitelju ostatak kupoprodajne cijene za predmetnu nekretninu.

Dakle, ovaj sud je utvrdio da utvrđene okolnosti konkretnog slučaja pružaju valjanu osnovu za zaključak da je među strankama uspostavljen obveznopравни odnos, odnosno ugovorni odnos u izvršenju kojeg je tužitelj izvršio uslugu, te u svezi s time ispostavio tuženiku određeni račun, a tuženik nije izvršio svoju ugovornu obvezu koja se sastoji u plaćanju kupoprodajne cijene.

Sukladno čl. 9.st. 1 Zakona o obveznim odnosima, vjerovnik u obveznom odnosu ovlašten je od dužnika zahtijevati ispunjenje obveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi. Iz svega navedenog proizlazi dužnost tuženika da plati tužitelju ostatak ugovorene cijene u ovdje utuženom iznosu.

U odnosu na tuženikov prigovor zastare, u konkretnom slučaju primjenjuje se zastarni rok iz čl. 228. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15; dalje ZOO) prema kojem međusobne tražbine iz ugovora o prometu robe i usluga te tražbine naknade za izdatke učinjene u vezi s tim ugovorima zastarijevaju za tri godine.

Za odgovor na pitanje je li nastupila zastara ili nije potrebno je utvrditi određene činjenice (kad je obveza nastala, odnosno kad je vjerovnik bio u mogućnosti ustati s tužbom). Zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze. On to pravo stječe u trenutku dospijeca tražbine.

Tužitelj je istaknuo kako je zadnja uplata izvršena dana 29.01.2016., a što tuženik nakon dostave podneska tužitelja i dokumentacije nije osporavao. Sud je uvidom u bankovni račun tužitelja utvrdio da je tuženik doista zadnju uplatu izvršio dana 29.01.2016.

Prema mišljenju ovoga suda, djelomičnim plaćanjem dospjelog duga zastara je prekinuta u smislu odredbe čl.240.st.2. ZOO. Stoga je u smislu odredbe čl.240.st.1 ZOO-a zastarijevanje prekinuto, a posljedica prekida zastarijevanja priznanjem dužnika je da zastarni rok počinje teći iznova od priznanja (čl. 245 st. 2. ZOO-a) te se proteklo vrijeme prije prekida ne računa u zakonom određeni rok.

Slijedom ovih utvrđenja i nespornih činjenica sud je utvrdio da je tražbina dospjela odnosno da je zastarni rok u svakom slučaju počeo iznova teći 29.01.2016., tužba (ovršni prijedlog) je u ovom predmetu podnesena dana 26.05.2017. što znači da nije nastupila zastara potraživanja te je stoga prigovor zastare tuženika ocijenjen neosnovanim.

Budući da je tužitelj svoju obvezu prema tuženiku u cijelosti izvršio dok tuženik svoju obvezu isplate ugovorene naknade nije, ovaj je sud našao tužbeni zahtjev osnovan u cijelosti, pa je na temelju odredbe čl.376.,a u svezi čl.377. i čl.9.. Zakona o obveznim odnosima presudio kao u toč. I. izreke presude.

S obzirom da je sud odlučne činjenice mogao utvrditi na temelju izvedenih dokaza i s obzirom na zauzeta pravna shvaćanja dana u obrazloženju, sud je izvođenje daljnjih dokaza ocijenio nepotrebnim, te je odbio daljnje dokazne prijedloge.

U odnosu na ovršni trošak određen rješenjem o ovrši javnog bilježnika, predmetni platni nalog održan je na snazi odnosno ukinut uzimajući u obzir troškove koji su bili potrebni za vođenje postupka sukladno čl. 155. st. 1. ZPP-a.

Platni nalog održan je na snazi i u dijelu troška ovršnog postupka koji se sastoji od troška javnobilježničke nagrade sukladno Pravilniku o nagradama i naknadi troškova za rad javnih bilježnika u ovršnim postupcima („Narodne novine“, br. 114/12) u iznosu od 3.868,95 kn s pripadajućim porezom na dodanu vrijednost po stopi od 25 % u iznosu od 967,24 kn, što sveukupno iznosi 4.836,19 kn, pa je stoga o navedenom dijelu troška ovršnog postupka odlučeno kao u toč. I. izreke presude.

Platni nalog je ukinut i tužbeni zahtjev odbijen u dijelu troška ovršnog postupka koji se odnosi na trošak ovršnosti u iznosu od 30,00 kn, te troška poštarine u iznosu od 30,00 kn što ukupno iznosi 60,00 kn, sve to s pripadajućim porezom na dodanu vrijednost po stopi od 25 % u iznosu od 15,00 kn, dakle u ukupnom iznosu od 75,00 kn, jer tužitelju predmetni troškovi nisu niti nastali odnosno tužitelj ih nije ničime dokazao. Slijedom navedenog, a sukladno odredbi čl. 451. st. 3. ZPP-a odlučeno je kao u toč. II. izreke presude.

Odluka o troškovima parničnog postupka iz toč. III izreke presude temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i 155. st. 1. ZPP-a. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“, broj 142/12, 103/14 i 118/14; dalje: OT), i to: za sastav podneska od 23.02.2018. u iznosu od 5.000,00 kn (Tbr.8/1 OT), za zastupanje na ročištima 26. ožujka 2018., 07. svibnja 2018. i 11. lipnja 2018. u iznosu od po 2.500,00 kn (Tbr. 9/2 OT) uvećano za 25% PDV-a što iznosi 3.125,00 kn, kao i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 3.870,00 kn (čl. 20. st. 2. i Tar.br.2. t.1. Zakona o sudskim pristojbama – „Narodne Novine“, broj 26/03, 125/11). Dakle, tužitelju je priznat ukupan parnični trošak u iznosu od 19.495,00 kn.

Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 08. svibnja 2018. jer nije bio potreban radi vođenja parnice s obzirom da njime samo dostavlja bankovni izvadak.

Nije mu priznat niti zatraženi iznos za ročišta održana 26. ožujka 2018., 07. svibnja 2018. i 11. lipnja 2018. preko dosuđenog u iznosu od po 2.500,00 kn, uvećano za PDV od 25% jer se na navedenim ročištima nije raspravljalo o glavnoj stvari niti su se izvodili dokazi.

Nije mu priznat niti trošak sastava prijedloga za ovrhu jer navedena radnja nije bila poduzeta po punomoćniku.

Slijedom, navedenog odlučeno je kao pod točkom IV izreke.

Zagreb, 04. srpnja 2018. godine

Sudac:

Romina Markovinović, v.r.

Za točnost opravka:

Marina Ulamec

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od osam dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

Presuda u sporu male vrijednosti može se pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. st. 2. točke 1., 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.